

Robovi predrasuda

Tko bi pri zdravoj pameti, kada mu završi radno vrijeme, sa sobom kući u džepu htio ponijeti i svoj ured, odnosno uređaj koji - ako je vjerovati reklamnim sloganima mobilnih operatera - "na dlanu" simulira sve ono što je uredskim djelatnicima dostupno na njihovom radnom mjestu? U zemlji u kojoj se rodila krilatica o tome kako ne može poslodavac toliko malo platiti radnika koliko on može malo raditi, posjedovati uređaj koji omogućuje da se ured nosi "uvijek sa sobom", "na dlanu" i "u džepu" sudbina je od koje se ježi svatko.

U nas iznimno rijetke nesretnike koje je ona ipak zadesila, a kojima su se očigledno pri rođenju zvijezde posložile u tako proklesnoj konstelaciji da im se kad-tad moralo dogoditi da im poslodavac uruči

BlackBerry, gleda se sa žaljenjem i sućuti. Eto jednog ovisnika o *mailu* koji kotrlja kotačić i tipka po minijaturnoj tipkovnici dok sjedi u kafiću, dok gleda televiziju, dok čeka red na blagajni, dok je na godišnjem odmoru, dok putuje na posao, dok putuje s posla, stalno... Ma gdje li radi taj jadnik čiji je poslodavac takav feud da ga je pretvorio u kmeta koji mu stoji na raspolaganju od 0 do 24?

Koliko je bolesno nositi ured sa sobom dok ne morate, zapravo, svjesni su i hrvatski poslodavci, pa se takvo što rijetko usude nametnuti svojim djelatnicima. Jest da ih jedan BlackBerry po djelatniku uz inicijalni trošak stoji svega dvjestotinjak kuna mjesečno, s obzirom da operateri korištenje tog uređaja naplaćuju po *flat*-tarifi, jest da je zbog toga moguće razmijeniti neograničenu količinu *mailova* (makar svi bili s *attachmentima*) te neograničeno šetati webom pomoću ugrađenog *browsera*, jest da se tada odgovor na *mail* od djelatnika može očekivati i kada je kod kuće i kada je na službenom putu na drugom kraju svijeta i kada je na bolovanju, ali - misle si poslodavci - što je previše, previše je, valja katkada pokazati ljudskost.

Uvaliti BlackBerry djelatniku, rezoniraju, fakat je nehumano iznad svake mjere. Kašnjenje plaća, neodobravanje godišnjih, neplaćanje prekovremenih sati, neprijavlivanje radnika - s tim se da mirno spavati, to je ipak dio hrvatskog folklor a baštinjenje tradicionalno zaraćenog odnosa između radnika i poslodavca. Zapakirati im, međutim, još i BlackBerry? Pa to se ne radi ni najgorem neprijatelju, barem ne na ovim prostorima.

Ipak, već sam godinu dana i sam jedan od takvih robova svojeg poslodavca, a da sam zaista ozbiljan, psihijatrijski slučaj, dokazuje i činjenica što sam BlackBerry odlučio koristiti svojevoljno - nisu mi ni glavni urednik ni direktor ikada sugerirali da to učinim, niti su ikada od mene zahtijevali da službeni *mail* čitam, a još manje da na službene *mailove* odgovaram van svojeg radnog vremena. Biti njihovim

robom, ovisan o *mailu*, bila je moja želja, toliko jaka da sam čak i račune za BlackBerry odlučio plaćati sam.

Moj život se, od kada sam se ničim izazvan vječno zavjetovao svojoj firmi, a onda i svima drugima na konstantnu dostupnost *mailom*, doista u tih dvanaest mjeseci ponešto promijenio. Svoj prijenosnik više nikad ne teglim na poslovna putovanja - ionako mi je služio samo radi *mailanja* i čačkanja po Internetu. BlackBerry mi u potpunosti pruža tu funkcionalnost bez potrebe za nošenjem podatkovnih kartica čije je korištenje u *roamingu* papreno skupo ili plaćanjem jednako paprenih cifri za pristup hotelskom WLAN-u. Uz to, na BlackBerryju imam instaliran i Gtalk, koji je reducirao i moje privatno telefoniranje u *roamingu*.

Prijenosnik ni kod kuće ne koristim više često - tek od kad imam BlackBerry shvatio sam da sam ga većinom uključivao samo radi *maila* i weba. Na BlackBerryju uredno otvaram slike, PDF-ove i Officeove dokumente iz *attachmenta* i stvarno mi se više ne da uključivati računalo samo radi toga. Jutrima više ne žurim brže-bolje na posao bojeći se da netko čeka moj odgovor u *mailu* - na sve poruke koje zahtijevaju moju reakciju odgovaram čim ih pročitam na BlackBerryju, pa sam siguran da nikome posao ne stoji ako ja nisam u uredu.

Nikome posao zbog mene ne stoji niti kada iz bilo kojeg drugog razloga nisam u uredu, privatnog ili poslovnog, pa procjenjujem da zahvaljujući BlackBerryju u posljednjih godinu dana imam dnevno otprilike jedan sat slobodnog vremena više no što sam ga imao prije.

Vjerujem da bih uštedio i dodatnu količinu vremena kada meni posao ponekad ne bi stajao dok čekam odgovor nekog drugog koga nema. Svi kolege iz moje redakcije često su na poslovnim putovanjima, kao i kolege iz tvrtki s kojima surađujemo - ne samo da na njihov odgovor čekam dok se ne vrate s puta, nego i kad dođu moram podosta čekati dok im u nakrcanom *mailboxu* na red za odgovaranje ne stigne i moja poruka. Da su sa sobom imali BlackBerry, umjesto da pošlje puta par sati čiste *mailbox*, mogli bi se posvetiti nekom konkretnom poslu ili - u krajnju ruku - odmoru, negdje van ureda.

BlackBerry, prema tome, nije nikakva sprava za internetske ovisnike niti simbol robovanja poslodavcu. Za stvaranje takve predrasude krivi su mobilni operateri čije poruke o "uredima u pokretu" sugeriraju upravo potonje. Prava je šteta što su jednu toliko praktičnu spravu, u potpunosti podređenu suvremenom načinu poslovanja koje podrazumijeva fleksibilno radno vrijeme, brzinu u komunikaciji i nevezanost uz ured, sotonizirali lošim marketingom prilagođenim mentalitetu koji je sve samo ne suvremen. Prodavati uređaj zbog kojeg korisnici zaboravljaju da uopće imaju ured sugerirajući upravo suprotno - da će s njime ured uvijek imati sa sobom daleko je veća glupost od one s početka priče, kako je nemoguće nekoga toliko malo platiti koliko on može malo raditi. @

Za slabu prihvaćenost fantastičnog koncepta BlackBerryja u Hrvatskoj krivi su mobilni operateri

